

Waarom mogen werklozen niet werken?

Dreigende knelpunten in de werkloosheidsbestrijding

DRS. P. H. GOMMERS*

Behalve in experimentele gevallen is het tot nu toe aan werklozen niet toegestaan betaalde arbeid te verrichten. Deze onmogelijkheid te participeren in de nationale produktie roept bij veel werklozen grote onvrede op. Nu een verdere stijging van de werkloosheid wordt voorzien valt te verwachten dat de druk om in deze situatie verandering te brengen, zal toenemen. Het verrichten van betaalde arbeid door werklozen stuit evenwel op verschillende bezwaren. In dit artikel worden deze bezwaren op een rij gezet. Daarnaast wordt gezocht naar mogelijkheden om betaalde arbeid bij behoud van de werkloosheidsuitkering toe te staan. Wanneer aan strikte voorwaarden wordt voldaan kunnen de bezwaren zo beperkt mogelijk worden gehouden. De auteur hoopt met deze voorstellen het verbod op betaalde arbeid door werkzoekenden ter discussie te stellen.

Inconsistenties

Traditiegetrouw heeft secretaris-generaal van het Ministerie van Economische Zaken in de eerste *ESB* van dit jaar de economische perspectieven aangegeven. Het economische beleid zou gericht moeten blijven op een binnenlandse bestedingsbeperking van verscheidene jaren in de hoop dat onze buitenlandse afzet weer kan toenemen. Wanneer een dergelijk beleid zou slagen, zal niettemin de werkloosheid opgelopen tot een half miljoen in 1985. Ik herhaal: wanneer het slaagt! Een bestedingsbeperking van de beoogde omvang vereist immers een volledige maatschappelijke medewerking. Bovendien zou de stijging van de buitenlandse afzet, ook al is die waarschijnlijk al laag geschat, nog verder kunnen tegenvallen, nu geheel West-Europa dezelfde bestedingsfilosofie volgt. Het doel van dit beleid is het bereiken van een economisch evenwicht, waarbij de werkloosheid beter kan worden bestreden. Het probleem is echter dat het evenwicht op zo'n laag niveau dreigt te ontstaan dat de werkloosheid oploopt tot 500.000 in 1985.

In het kader van de collectieve bestedingsbeperking is terecht een beleid ontwikkeld, dat is gericht op de afremming van het groeiend aantal uitkeringsgerechtigden en op de reactivering daarvan: het zogenaamde volumebeleid. Bij de huidige vooruitzichten is de dreigende inconsequentie van dit beleid dat er geen arbeidsplaatsen bijkomen, waardoor in het bijzonder de reactivering van de niet-actieven nauwelijks kans van slagen heeft. Ook hiermede zal in de raming van Rutten van 500.000 werklozen wel enigszins rekening zijn gehouden. Maar of dit in voldoende mate is gebeurd, valt volgens voorlopige indicaties ernstig te betwijfelen.

Een meer principeel aspect van deze problematiek is nog het vraagstuk van het arbeidsethos. Reeds verschillende malen is de vraag gesteld of we niet naar een „recht op inkomen” toe moeten en of we „het recht op (betaalde) arbeid” niet als achterhaald moeten beschouwen? Maar voor de middellange termijn blijkt in de discussies toch nog steeds consensus te bestaan over de verwachting dat het arbeidsethos in de jaren tachtig een van de belangrijkste onderdelen van ons cultuurpatroon blijft. De inconsistentie is echter dat voor een half miljoen werklozen of meer wel een inkomensvoorziening is gegarandeerd, maar dat hen het recht op betaalde arbeid juist wordt ontzegd.

Het principe „werklozen mogen niet werken”

Het is niet de bedoeling in dit artikel voor al deze tegenstellingen in beleidsoverwegingen oplossingen aan te dragen. Wel moet worden aangenomen dat bij welke combinatie van beleidsmaatregelen ook, de werkloosheid de eerste jaren meer kans maakt te stijgen dan te dalen. Het probleem van het grote aantal niet-actieven, dat het maatschappelijke stigma meedraagt van het niet participeren in de nationale economie, zal onvermijdelijk steeds grotere negatieve effecten oproepen voor de inactieven zelf, voor degenen die van hen afhankelijk zijn, voor hun naaste omgeving en voor de maatschappij als geheel. Ten overvloede zij vermeld dat het effect van grote aantallen langdurig werklozen op middellange termijn via groeiende discrepanties op de arbeidsmarkt ook grote nadelige economische effecten zal oproepen.

Op grond van deze redenen, die algemeen worden onderkend, moet worden aangenomen dat de bestaande druk om werklozen toe te staan activiteiten te ondernemen nog aanzienlijk groter zal worden. Hoewel het principe dat werklozen met een uitkering geen betaalde arbeid mogen verrichten onverkort is gehandhaafd, zijn experimenteel onder veelsoortige noemers reeds allerlei projecten gaande waarbij dit principe is verlaten. Voorbeelden hiervan zijn het zogenaamde vrijwilligerswerk van werklozen, in een andere vorm genoemd „pro-deo-werk”, in feite ook het arbeidsplaatsenplan van Albeda/Gardeniers en het zogenaamde scheppen van tijdelijke arbeidsplaatsen in het kader van het arbeidsvoorzieningsbeleid van het Ministerie van Sociale Zaken en in enkele gevallen door gemeenten, provincies of daartoe in het leven geroepen stichtingen. Bij deze activiteiten valt een scherp onderscheid te maken tussen projecten waarvoor financiële en/of budgettaire voorzieningen zijn getroffen en projecten die worden gefinancierd door handhaving van de werkloosheidsuitkeringen. Bij projecten waarvoor budget-

* Directeur arbeidsmarktbeleid van het Directoraat-Generaal Arbeidsvoorziening van het Ministerie van Sociale Zaken. Het artikel komt geheel voor de persoonlijke verantwoordelijkheid van de auteur.

taire voorzieningen zijn getroffen, mag worden verondersteld dat hun prioriteit ten opzichte van andere collectieve uitgaven is afgewogen; deze prioriteit kan bovendien jaarlijks opnieuw worden vastgesteld en desgewenst gelimiteerd.

Het loslaten van het principe dat geen betaalde arbeid mag worden verricht met behoud van werkloosheidsuitkeringen is echter een andere stap waarvan de gevolgen moeilijk zijn te overzien. Wat zijn de effecten voor de werkgelegenheid, voor de arbeidsmobiliteit, voor de collectieve uitgaven, voor publiekrechtelijke arbeidsovereenkomsten enz., wanneer dit principe vervalt? Zoals op zoveel beleids-terreinen zijn eenvoudige antwoorden op al deze vragen niet voorhanden. Wel kan worden vastgesteld dat het bij een grote structurele werkloosheid van bijzonder sociaal belang is dat werklozen activiteiten kunnen verrichten. Het verbieden van het verrichten van arbeid door werklozen met een uitkering is in wezen terug te voeren op de vraag of het de maatschappij direct of indirect financieel op hogere lasten brengt en of dit sociaal aanvaardbaar is. Uit het toestaan van experimenten mag wellicht worden afgeleid dat onder bepaalde voorwaarden geen extra financiële lasten ontstaan of dat deze van een zodanige omvang zijn dat zij, het sociale aspect in aanmerking nemende, aanvaardbaar worden geacht.

In de volgende paragraaf wordt nagegaan welke extra kosten kunnen worden verwacht wanneer aan werklozen wordt toegestaan met behoud van uitkering betaalde arbeid te verrichten. In de laatste paragraaf wordt vervolgens bezien of er voorwaarden moeten worden gesteld — en zo ja, welke — om de bezwaren die zijn verbonden aan het verrichten van arbeid door werklozen, te neutraliseren.

Bezwaren tegen het verrichten van arbeid met behoud van uitkering

De volgende bezwaren tegen het verrichten van arbeid met behoud van werkloosheidsuitkering kunnen worden genoemd:

- a. belemmering van de arbeidsmobiliteit;
- b. bestaande rendabele arbeidsplaatsen worden verdrongen door activiteiten waarbij de werkloosheidsuitkering wordt gecontinueerd;
- c. financiële en begrotingsgevolgen;
- d. verhouding tot collectieve arbeidsovereenkomsten.

Belemmering van de arbeidsmobiliteit

De mondiale economische ontwikkeling vergt elkaar snel afwisselende aanpassingsprocessen in de internationale arbeidsverdeling onder druk van optredende internationale

prijverschillen, inflatie en institutionele factoren. Dit betekent dat ondanks de zekerheden die sociale regelingen scheppen, er een noodzaak is tot arbeidsmobiliteit die soms wordt afgedwongen door faillissementen en het gedwongen reduceren van productiecapaciteiten. Bij een evenwichtige economische groei ontstaat automatisch een verplaatsing van arbeidskrachten naar expanderende bedrijven, maar in de huidige situatie zijn goede arbeidsplaatsen moeilijk te vinden. Ook de kans om werkloos te worden bevordert de arbeidsmobiliteit niet, ook al geldt ook nu nog dat 75% van de werklozen die worden geregistreerd, binnen zes maanden doorstroomt. Gezien de noodzaak van arbeidsmobiliteit mag dit proces niet worden belemmerd. Ook uit sociale overwegingen is het de vraag of het juist is dat werkzoekenden door het verrichten van tijdelijke of onrendabele activiteiten het uitzicht op een rendabele arbeidsplaats zouden verliezen.

Ondanks de relatief grote arbeidsmobiliteit groeit het aantal langdurige werklozen gestadig. Bedroeg het aantal personen dat langer dan zes maanden werkloos was in 1978 nog 84.000, eind 1980 was dit aantal tot 116.000 toegenomen. Juist voor deze groep geldt dat het niet-actief zijn mobiliteitsbelemmerd werkt.

Verdringing van reguliere arbeidsplaatsen door gesubsidieerde

De vervangings- of substitutieproblematiek kan ontstaan doordat de gesubsidieerde arbeidsplaatsen binnen het bedrijf of de organisatie de reguliere arbeidsplaatsen verdringen dan wel doordat rendabele arbeidsplaatsen door concurrentievervalsing bij derden worden verdrongen. In welke mate deze substitutie-effecten zullen optreden, zal voor de particuliere sector en de kwartaire sector sterk uiteenlopen.

In de *particuliere sector* zullen zowel directe substitutie als substitutie door concurrentievervalsing optreden. Verreweg de meeste bedrijven zullen bij het aannemen van gesubsidieerde werknemers, zeker wanneer het om gelimiteerde aantallen gaat, hun afzetprijzen niet kunnen verlagen om daarmee hun omzet te vergroten. De kans wordt daardoor groot dat, bewust of onbewust, niet-gesubsidieerden via het verloop in het bedrijf worden vervangen door gesubsidieerde werknemers. Met andere woorden, de werkloosheid neemt minder of in het geheel niet af terwijl de collectieve overdrachtskosten stijgen.

In het midden- en kleinbedrijf kan men zich voorstellen dat met behulp van gesubsidieerde arbeidskrachten de service wordt uitgebreid. De kapper heeft een extra kappersbediende, de bakker gaat weer brood bezorgen. Met een gesubsidieerde kracht hoeft een kapper zijn cliëntèle niet ineens te verdubbelen maar na enige tijd zal hij toch door extra service meer klanten aantrekken en arbeidsplaatsen bij andere kappers teniet doen. Ook de broodbezorger zal de bakker een groter aantal klanten bezorgen waardoor arbeidsplaatsen bij andere bakkers verloren gaan. Dit hoeft niet noodzakelijk te geschieden in een verhouding van één op één, maar op den duur is de kans groot dat het substitutie-effect die omvang zal bereiken.

Er zijn ook situaties denkbaar bij kleine bedrijven, bij voorbeeld in de bouw, waar het inzetten van gesubsidieerde krachten na enige tijd wel tot prijsaanpassing leidt waardoor arbeidsplaatsen worden weggeconcentreerd bij andere bedrijven. Zo mag worden aangenomen dat de illegale confectiebedrijven in Amsterdam, door ontduiking van caolonen en sociale wetten een belangrijke oorzaak zijn van de huidige confectiecrisis. Ook worden wel pogingen aangewend om nieuwe activiteiten te pousseren, met name in de ambachtelijke sfeer. Een bekend voorbeeld is het oplappen van opgekochte oude fietsen. In de praktijk blijkt het niet eenvoudig niet-concurrerende activiteiten te vinden die door gesubsidieerde werklozen kunnen worden uitgevoerd; zeker niet op een schaal van enige omvang. Bij evaluatie van diverse soorten maatregelen in verschillende OESO-landen waarbij

BOEKHANDEL J. E. BELINFANTE

**Jur.- en Econ.
gespecialiseerd sinds
1804.**

**Kneuterdijk 3,
2514 EM Den Haag,
Tel.: 070 - 65 73 73.**

activiteiten in de particuliere sector worden gesubsidieerd, werden, met uitzondering voor kansarme groepen op de arbeidsmarkt (met name langdurig werklozen), substitutielelasticiteiten geraamd tussen de 0,6 en 0,8 1).

In de *kwartaire sector* is het gevaar van substitutie op het eerste gezicht minder groot. Concurrentievervalsing treedt hier niet op. Ook kan bij organisaties die over een begroting beschikken op basis waarvan subsidie wordt gegeven, het aantal arbeidsplaatsen eenvoudig worden vastgesteld. Het is controleerbaar of additionele uit de werkloosheidsfondsen gesubsidieerde arbeidsplaatsen inderdaad additioneel te noemen zijn. Maar op langere termijn kunnen zich ook hier, zij het in mindere mate, substitutievervalsingen voordoen. Verenigingen kunnen een gewenste en noodzakelijke groei van arbeidsplaatsen opvangen met werkloze gesubsidieerde krachten. Het aandringen op doelgerichte subsidieverhoging kan verminderen, hetgeen tot onjuiste afweging van prioriteiten aanleiding kan geven. Ook kennen vele gesubsidieerde organisaties eigen inkomsten (giften, contributies, e.d.). Deze inkomsten kunnen op andere uitgaven worden gericht dan op nieuwe arbeidsplaatsen. De drang om de contributie te verhogen vermindert. Dit kan evenzeer gelden voor achterwege blijven van de verhoging van retributies of belastingen van lokale overheden, omdat taken door gesubsidieerde werklozen worden uitgevoerd. Met andere woorden, ook in de *kwartaire sector* zullen wanneer in enige omvang tijdelijke activiteiten worden geïnitieerd, normale arbeidsplaatsen vervangen worden door gesubsidieerde arbeidsplaatsen.

Financiële en begrotingsgevolgen

Uit het voorgaande blijkt dat door het tewerkstellen van werkzoekenden met behoud van een werkloosheidsuitkering het aantal rendabele arbeidsplaatsen kan verminderen en dat door een toename van de werkloosheid de collectieve uitgaven ook kunnen toenemen. Dit geldt evenzeer wanneer door verminderde arbeidsmobiliteit vacatures langer open blijven staan dan het geval is in een situatie waarin betaalde arbeid door werklozen niet is toegestaan. De conclusie wordt minder duidelijk wanneer slechts een deel van de werkloosheidsuitkering behoeft te worden uitgekeerd om tewerkstelling mogelijk te maken. Bij een substitutie-effect van 0,5 en een werkloosheidsuitkering van 50% zal de financiële consequentie positief zijn, gezien de extra inkomsten aan sociale premies die als gevolg van de tewerkstelling weer worden betaald.

Een financieel en economisch probleem vormt de wijze waarop bij een op den duur teruglopende werkloosheid de subsidies weer moeten worden afgebouwd. Het opheffen van subsidies zal in eerste instantie in de betreffende bedrijven weer tot ontslagen kunnen leiden, die dan rechtstreeks op het conto worden geschreven van het overheidsbeleid. Steeds weer blijkt het terugdraaien van maatregelen geen eenvoudige opgave te zijn.

Ten overvloede zij opgemerkt dat bij deze overwegingen de mogelijkheid om werkloosheidsuitkeringen, onafhanke-

lijk van het aantal werklozen en de beschikbare begrotingsmiddelen onverkort te handhaven, buiten beschouwing is gelaten. Of die mogelijkheid reëel is, moet in een macro-economische context worden gezien.

De verhouding tot collectieve arbeidsovereenkomsten

Gesubsidieerde activiteiten op basis van de sociale uitkeringen scheppen een bijkomstig probleem voor zowel de particuliere als de *kwartaire sector*. De vakbeweging is in principe tegen een constructie, waarbij aan werklozen op basis van hun uitkering werk wordt aangeboden. Met name vanwege het optreden van substitutie-effecten is men bevreesd dat hierdoor cao-overeenkomsten worden ondergraven. Gesubsidieerde activiteiten voor werklozen geschieden tot op heden dan ook in principe tegen cao-lonen. Dit brengt in feite extra kosten van 20 tot 25% met zich.

Mogelijkheden om de nadelen van betaalde arbeid door werkzoekenden met een werkloosheidsuitkering te neutraliseren

De criteria en voorwaarden waaronder betaalde arbeid met behoud van werkloosheidsuitkering zou kunnen worden verricht, zullen zich moeten richten op het voorkomen van belemmeringen voor de arbeidsmobiliteit, op het neutraliseren van mogelijkheden van substitutie van rendabele door gesubsidieerde arbeidsplaatsen, op het voorkomen van nieuwe collectieve-financieringsclaims en op het voorkomen van een ondergraving van cao-verplichtingen.

Wat betreft de *arbeidsmobiliteit* werd reeds opgemerkt dat met name voor langdurig werklozen het scheppen van tijdelijke activiteiten juist mobiliteitsbevorderend werkt. Te overwegen zou zijn activiteiten aan te bieden aan degenen die reeds een jaar werkloos zijn. In gebieden waar het aanbod van arbeid de vraag naar arbeid enkele malen overtreft zouden bijvoorbeeld reeds na zes maanden werkloosheid tijdelijke arbeidsplaatsen kunnen worden geschapen voor degenen die een beroep kunnen uitoefenen waarvoor landelijk geen tekorten bestaan. Wanneer werklozen van 57½ jaar en ouder, die in feite vervroegd uit het arbeidsproces zijn uitgetreden, buiten de doelgroep zouden vallen zou de doelgroep op het ogenblik ca. 100.000 personen omvatten. Op basis van roulatie zou het dan om de plaatsing van 50.000 personen per jaar kunnen gaan. Daarbij blijven ten slotte nog twee voor de arbeidsmobiliteit belangrijke bemiddelingsvoorwaarden bestaan: degenen die een tijdelijke activiteit als „passend” krijgen aangeboden, zullen tijdens die periode moeten doorgaan met solliciteren en zij zullen een passende normale arbeidsplaats moeten aanvaarden.

Voorwaarden die het *substitutie-effect neutraliseren* zijn minder eenvoudig te formuleren, gezien de aanzienlijke substitutiemogelijkheden die ook bij het accepteren van de mobiliteitsvoorwaarden blijven bestaan. In het algemeen zou als voorwaarde kunnen worden gesteld dat een bedrijf of organisatie in de *kwartaire sector* uitsluitend afwisselend om het jaar werklozen op basis van hun uitkeringen tewerk zou mogen stellen, zodat het substitutie-element zou worden verminderd.

In de particuliere sector zou vanwege het concurrentielement bij bedrijven met een personeelsomvang van beneden de 100 man slechts één werkloze op basis van zijn werkloosheidsuitkering mogen worden geplaatst. In het kleinbedrijf, b.v. met minder dan 25 personeelsleden, zou dit

**Bel voor een
abonnement
op ESB:**

010 - 52 55 11 tst. 3939

1) In deze context zijn marginale loonsubsidies die landelijk voor gehele sectoren worden toegepast en waarbij de substitutie-effecten op het buitenland worden afgeschoven, buiten beschouwing gelaten. Hierbij spelen de EG-voorschriften uiteraard een belangrijke rol. Ook bij gedeeltelijke loonsubsidies die beneden de werkloosheidsuitkering liggen, kunnen de conclusies zich wijzigen.

per sector regionaal (bakkers, kappers) kunnen worden afgesproken, zodat elk bedrijf er evenveel van kan profiteren. Het overgrote deel van de tijdelijke activiteiten zou echter moeten worden gezocht in de kwartaire sector of in speciale projecten.

Bij speciale projecten of voor stichtingen die activiteiten voor werklozen organiseren, is de substitutievoorwaarde van afwisselend beschikbaar stellen niet nodig. Wel zouden arbeidsplaatsen roulerend moeten worden bezet. Ook zullen deze activiteiten niet op directe of indirecte wijze mogen concurreren met producten die commercieel op de markt worden gebracht. Dit betekent ook dat deze activiteiten niet kunnen opereren onder dezelfde voorwaarden als sociale werkplaatsen. Het nadeel van speciale projecten is dat additionele middelen voor verwerking beschikbaar moeten komen. Het zogenaamde bossenplan is als project zeker aantrekkelijk, maar de organisatie en leiding moeten wel worden betaald en de jonge bomen moeten worden gekocht, getransporteerd enz. Met een beperkt budget kan dan meer worden bereikt door rechtstreekse plaatsingen bij bestaande organisaties.

Wat betreft de bezwaren van de vakbeweging tegen het *loslaten van de cao-beloning* bij dit soort activiteiten, is wellicht een tweeledige benadering mogelijk. Voor de particuliere sector zou voor de tewerkstelling het normale cao-loon moeten gelden. Voor een half jaar zou de werkloosheidsuitkering dan met een subsidie van het Ministerie van Sociale Zaken moeten worden aangevuld. Daarna zou het bedrijfsleven 25% van de loonkosten kunnen overnemen. Uit de praktijk is gebleken dat een werkloze die op deze wijze wordt geplaatst, een goede kans maakt door het betreffende bedrijf na afloop onder normale voorwaarden in dienst te worden genomen. Voor de kwartaire sector zou daarentegen uitsluitend de werkloosheidsuitkering met eventuele reisvergoeding moeten blijven gelden. Dit is in overeenstemming met de sterkere voorkeur die door velen voor een arbeidsplaats in de kwartaire sector wordt gevoeld. Het moet dan wel duidelijk gaan om additionele arbeidsplaatsen, dus bij voorbeeld niet het tijdelijk invallen voor een zieke leerkracht.

Zijn hiermede *extra financiële claims* geëlimineerd? Door de gestelde voorwaarden wordt de arbeidsmobiliteit bevorderd. De financiële winst die daaruit kan worden geput, zal een marginaal nadelig effect wat betreft een waarschijnlijk niet geheel geëlimineerd substitutie-effect wellicht kunnen opvangen. De tijdelijkheid van de plaatsing belemmert niet alleen het optreden van substitutie, maar maakt het eveneens mogelijk binnen korte tijd het gehele subsidie-systeem weer af te bouwen. Nog belangrijker is wellicht het voorkomen van een wildgroei van gesubsidieerde arbeidsplaatsen. Door de tijdelijkheid van de arbeidsplaats blijven de ingezette arbeidskrachten voor de sociale fondsen herkenbaar als werklozen. De benodigde extra gelden voor plaatsingen in de particuliere sector worden, wanneer plaatsing in de particuliere sector tot bij voorbeeld 20% van de doelgroep beperkt is, door de huidige financiering van lopende activiteiten op dit gebied gedekt.

Conclusie

Het mogelijk maken van betaalde arbeid bij continuering van een werkloosheidsuitkering vraagt om strikte voorwaarden en criteria. Desondanks brengt het toelaten en het aanbieden van arbeid zekere risico's mee, voor de overheid, voor de werkgevers en voor de werknemers(organisaties). Het accepteren van deze risico's lijkt echter, vergeleken met de huidige situatie waarin bij een groeiende werkloosheid het verbod op arbeid voor werkzoekenden met een werkloosheidsuitkering wordt gehandhaafd serieuze overweging en discussie waard.

P. H. Gommers

gemeenteenschede

Bij de **OPENBARE NUTSBEDRIJVEN** ontstaat door pensionering van de huidige functionaris de vacature van

FINANCIËEL-ECONOMISCH EN JURIDISCH STAFMEDEWERK(ST)ER (vacature 29)

De Openbare Nutsbedrijven Enschede vormen een horizontaal geïntegreerd bedrijf met gezamenlijk 150.000 aansluitingen, dat de distributie verzorgt van gas, water en elektriciteit in de gemeente Enschede. Ook de productie van water behoort tot de taken.

In de organisatie staat de stafmedewerk(st)er rechtstreeks onder de directeur van de Openbare Nutsbedrijven. Hij/zij maakt deel uit van het managementteam van de O.N.

Zijn/haar taak omvat de advisering over de zich bij de O.N. voordoende problemen met juridische en/of financiële aspecten. Tevens is hij/zij belast met het voorbereiden van beslissingen op deze vakgebieden.

Eisen:

Voor deze positie zoeken wij contact met gegadigden met een afgeronde universitaire juridische opleiding. Een aanvullende opleiding op financieel/economisch gebied, dan wel ruime praktische ervaring op dit vakgebied is noodzakelijk. Goede mondelinge en schriftelijke uitdrukkingsvaardigheden.

Salaris:

Afhankelijk van leeftijd, opleiding en ervaring tussen f. 4033,- en f. 5277,- of tussen f. 4497,- en f. 5746,- bruto per maand.

Inlichtingen:

kunnen worden verstrekt door het hoofd personeelszaken van de O.N. de heer H. Boerma, telefonisch bereikbaar onder no. (053)-300655, 's avonds tussen 20.00 en 21.00 uur (053)-760347.

Belangstellenden voor deze functie(s) kunnen binnen een week na het verschijnen van dit blad een sollicitatieformulier aanvragen bij het bureau Personeelskeuze van de Secretarie (postbus 20, 7500 AA Enschede) onder vermelding van het betreffende vacaturnummer.

De bekende, bij de gemeentelijke overheid gebruikelijke secundaire arbeidsvoorwaarden zijn van toepassing. Een psychologisch- en medisch onderzoek maken deel uit van de selectieprocedure. Na ontvangst van het sollicitatieformulier zal aan iedere sollicitant een selectiestatuuut worden toegezonden. Hierin staan de rechten van de sollicitant vermeld. Aan het bureau Personeelskeuze, Langestraat 37, 2^e etage, is een functie-informatiecentrum verbonden, waar de vacatures dagelijks worden bijgehouden op een muurkrant.

